

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Idegen ritmus**

1. Rendszerhiba a szívben

Cső-Mária

A nagymama lassan behúzta a lakófülke fémlemezből készült ajtaját, amely tompa csikordulással zárta ki a folyosó rideg neonfényét és János távozó lépteinek visszhangját. A vizesedényt a sarokba tette, de a keze még mindig remegett. Alinda némán leste őt az ágy széléről, ahogy az idős asszony az arcát a tenyerébe temeti. Ebben a fojtogató fülkében, ahol a levegőt is fejadagra mérték, a csend hirtelen nehezebb lett, mint a napi kimerítő pedáltekerés.

- Miért tetted vele ezt, nagyi? - kérdezte Alinda halkan, ügyelve arra, hogy a hangja ne szűrődjön ki a szellőzőrácsan át. Tudta, hogy a falaknak is fülük van, s a folyosó végén álló humanoid Őrszemek mikrofonjai a legkisebb frekvencia-ingadozást is gyanúsnak bélyegzik. - Láttam, hogyan néztél rá. János nem akart rosszat, csak emlékezni akart.

A nagymama lassan leengedte a kezét. Az arca végtelenül fáradt volt, a szemében pedig az a mély, kimeríthetetlen szomorúság tükröződött, amit csak azok hordoztak, akik még hallottak egy olyan világról, ahol a szavaknak nem volt élet-halál tétje. Közelebb ült a lányhoz, és átkarolta a vállát. A bőre hideg volt a fűtetlen fülkében, de a szorítása makacs melegséget árasztott.

- Az Őrszemek nemcsak a testünk fizikai erejét mérik, kicsim - suttogta az idős nő, miközben a szeme sarkából a mennyezet sarka felé pislogott, ahol a megfigyelő lencse sötétlett. - A pulzusunkat, a testhőmérsékletünket is folyamatosan elemzik. Ha János közel jön, a szívem gyorsabban ver, a vérnyomásom megugrik. A gépek ezt rendellenességnek látják. Azt hiszik, hibás a generátor, vagy lázadás készül. A szeretet itt... veszélyes rendszerhiba.

Alinda végigsimított a nagymama érdes, munkában megkeményedett kezén. Elképzelte a régi világot, ahol a szívverést nem mérte semmilyen algoritmus, és ahol az emberek szabadon érinthették meg egymást anélkül, hogy büntetőszektortól kellene tartaniuk. A fülke rideg fala mögül ekkor nehéz, fémes léptek zaja hallatszott: egy járőröző humanoid robot haladt el az ajtó előtt, vörös keresőfénye egy pillanatra átsöpört a résen, jéghideg valóságként törve meg a pillanatot.

2. Idegen ritmus

János Szikra

Az őrszem szürke páncéljának fémes kattogása végül elenyészett a C-szektor párás homályában. A mennyezeti lámpa zöldje halványan derengett tovább, mint egy szűkmarkúan kimért bocsánat. Alinda combjaiban remegtek az izmok; a hirtelen átvett túlterhelés kiszívta az utolsó tartalékait is. A lány a hajtókarra borult, tüdeje zihálva küzdött az állott, olajszagú levegőért.

A nagymama remegő kézzel nyúlt Alinda felé, de a mozdulat félbeszakadt. A szomszédos pedálállás felől halk léptek zaja hallatszott. János-g534, a szektor új lakója lépett ki a rácsok homályából. Alig két napja helyezték át ide, de szokatlanul fegyelmezett tartása és idegen kimértsége máris kiváltotta a heti felelős gyanakvását.

- Ezt nem lett volna szabad - suttogta János. A hangja szaggatott volt, szemeiben nyers félelem bujkált. - A rendszer észleli az átcsoportosított wattot. Legközelebb mindkettőtöktől megvonják a fejadagot.

- Ne oktass ki! - sziszegte Alinda szaggatottan, miközben gőgje mögött ott bujkált a pánik. - Elvitték volna.

A nagymama intett nekik, hogy hallgassanak. János-g534 kemény, megkeményedett tekintettel nézte a lányt. Úgy viselkedett, mint aki korábban a kolónia külső, fegyveres részlegeinél szolgált, és pontosan tudta, mibe kerül egy apró hiba.

- Az új fülkében nincs helye a magánakciónak - mondta János halkan. - Ha túlélni akartok, tartjátok a ritmust.